VOLUME 52. ÉVFOLYAM NO. 16. SZÁM. — 1960. szeptember 1.

Evangéliumi hirdetőnek hirdetőnek

Campbell, O.
12 — 59
Rev. Major Michael
500 Tenney Ave
Campbell, O.

JÉZUS mondá:" De előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak minden pogány népek között." (Márk 13:10)

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America.
Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja.

MEGNYITÓRA

Zsoltárok 24:7-8.

Zsoltárok hangja csendül a szivembe!
Hadd vegyek lángot innen énekembe!
Dicsérjétek a nagy Királyt velem!
Dicsérjétek a trónja elé állva,
Övé a föld és minden alkotása;
A hegy, tenger, a vizesés, a szikla,
Folyók ezüstje, erdők minden vadja,
A hangicsáló énekes madár, —
És Ő letekint az ember fiára
Akit formált a saját képmására,
Hogy vajjon hol van, vajjon merre jár...?

Testvéreim! A szine előtt állva
Jöjjetek mind és kezdjünk hő imába,
Szálljon a hála jóillatu füstje,
Mindenki hozzon darab fát a tüzre ,
Égjen az oltár, szálljon énekünk!
Emeljük fel a kapukat magasra,
Fehér zászlónkat fennen lobogtassa
A győzedelmes ,drága égi SZÉL,
S mig sziveinkben az öröm zenél,
Ámuló szemmel ma meg kell, hogy lássuk
A gondoskodó atyai kegyelmét
És titkos ujját mind jobban csodáljuk.

Táborhegy ez, távol nagy Babilontól,
Hol a sátán ezer hadával tombol.
Adott egy kedves, kis nyugalmas fészket,
Ahol a lelkünk békességbe térhet,
S a sejtelmes és szelid esti csendben,
Mikor kint már a fü szála se rezzen,
Ha elcsitult a tónak ringó tükre,
Ha könnyü álom hullik a szemekre,
Ő áldást küld a sötét éjszakára,
Testvérszivünket egy csokorba fonja
S az Ige magvát ezerszer megáldja.

Zsoltárok hangja csendül a szivembe,
Testvér, kapcsolódj bele énekembe,
Csapjon fel magas szárnyakon az ének,
Mert a hivekhez illik a dicséret!
Mert nem rövidült meg az Urnak karja,
— Dicséretünket tudom, hogy meghallja.

Ez a költemény a torontói gyülekezet által vásárolt "tábor' megnyitóra készült.

Somogyi Gáborné

A "VÉR" KÖNYVE

irta: Némethy László

Az iró szeme olyan, mint a gondos anyáé. Különösen akkor, ha magyar könyvről van szó. Most került kezembe Rev. Vér Ferencnek önéletrajza. Ezért a könyvnek elolvasása nem hagyott nyugtot, mert az már szakmai dolog, hogy a könyvről irni kell valamit.

Kezdem azzal, de ez már a szerzőt közvetlenül érinti, mikor az ötven esztendős nagy találkozó volt, akkor kaptuk a hirt, hogy Dr. Dulity testvér nagy beteg és vérre van szüksége.

Jó néhány évvel ezelőtt kaptam levelet kedves barátomtól, Nt. Nagy Balázs Dezsőtől, Argentina, Buenos Airesből, és megjegyzi sorai között, hogy nekik is jó volna egy olyan áldozatos Rev. Vér Ferenc, aki a református testvéreknek segitene templomi hajlékot vásárolni. Szóval valóban kell a jó "VÉR". A vér, mikor áldozatként csurgott alá ott az átokfáról ,egy világnak lett a megváltása. Rev. Vér, a maga őszinte és tiszta józanságával ebben az önéletrajzában bemutatja, nemcsak Krisztusnak drága vére, hanem Isten által megáldott emberekre van most és lesz a jövőben is legnagyobb szükség. Mert mit is érne az elméleti keresztyénség krisztusi cselekvők nélkül?

És még azt kivánom idehozni, hogy erre az irásra senkisem kért fel és igy fogadatlan prókátor vagyok, habár már irtam felkérésre egyik barátom könyvére hivatalosan birálatot.

Azonban most nem hibákat irok és nem is birálok. Erre kötelezve érzem magam azért, mert a könyvnek szerzője sokkalta több jót tett és tesz oly kedvesen megemlékezett szeretett hitvesével, hogy az tulontul magas arányban van gyengeségei vagy hiányai felett. Egyébként az nagyon emberi, ha van valakinek 100 kiváló és nemes tulajdonsága és van neki egy rossz, de nem a száz jóról, hanem erről az egy rosszról sokkalta többet beszélnek, mint a jókról.

A könyv szerzője elmondja magáról milyen sorsot osztott neki a Nagy Isten. Elindult szép, tarkaszinü Erdélyországból, mint oly sokan annak idején. A csalódások, vagy a nagy szegénységek idején ,mint ma, mikor földi javakat bir, egyedül szuverén ura a MINDENHATÓ ISTEN, kinek hálás megváltó FIÁÉRT és érzi nap-mint-nap a SZENT LÉLEK csodálatos vezetését. Ez egy rendkivüli és nagyon elgondolkodtató vallomás a mai modern és eltévelyedett világban. Őt és hitvesét sem a nélkülözések, sem a nagy vagyonnak birása el nem tántoritotta Istentől.

Mint afajta mindenre vállalkozó, élelmes és dolgozni szerető magyar, nem bizott a ködbetünő igéretekben, álmodni sem szokott a "kolbászkeritésről" és a meggazdagodás utján nem ismerte a keleti eredetü varázsszavakat. Hanem nekidőlt a munkának és arra kérte Isten áldását. Aki ugy akarja az áldást, nem tesz semmit, csak ül, annak a kérése hiábavaló.

A házasság kérdésében is azt állitja, ez nem a földön, hanem a menny-

ben jön létre. S ez az igazi házasság, a többieknél mindig hagy valami nyomot maga után.

Azután az egyházi élet, lelkimunka, másokért érzett felelősség, a vagyonnak kényszeritő közlése a nagymérvü adakozásra, az üzleti élete, a mindennapi épitő munka, család, haza, származása, tisztelet és méltóság, szóval egész sora egyéniségének, mint összetevője mindenben ISTENRE mutat. (EZÉRT IRTAM EZT A KIS MEGFIGYELÉSEMET.)

Végül a könyvnek nyelvezete hivős, vagyis ugy beszél, mint gyer, mek, Istennek megváltottja. Sokan azért nem is érthetik ,mert nem ismerik annak a csodálatos életnek titkát, amely Istenben van elrejtve. Ajánlja, -ehez csatlakozom,- másnak elolvasásra. Ő kinyitja e könyvvel szivét és lelkét és ugy állitja az olvasó elé önmagát, mint ember, akin nagy munkát végzett az Ur!

—o—

Krisztus keresztje és a hivő keresztje

Valamikor e témáról olvastam és —ma már nem emlékszem, milyen könyvből, de sok áldott gondolat még ma is él bennem és ezekből is itt papirra vetek a többi között több áldásos, részemre nagy lelki haszonnal járt gondolatot.

Keresztnek nevezzük nemcsak az Ur keresztjét, de a magunk emberi próbáit, csapásait, betegségeit, balsikereit, stb., stb. És ezzel a témával nem lehet játszani, mert az életuton elválaszthatatlan utitárs a kereszt, amit magunkkal hordanunk kell! Az ember keresztje porbasujtja, összetöri, öngyilkosságba kergeti hordozóját, amikor a kereszthordozás nem párosul hittel.

Egy családot ismertem, amelynek minden tagja templomjáró, vallásos, de nem hivőlelkü volt, amikor Isten a család egyik tagját elszólitotta, abbahagyták a templomjárást, a vallásoskodást, mert —mint mondták— Isten igazságtalan volt velük szemben. Nem birták hittel hordozni a keresztjüket.

Egy férfi lett öngyilkos felesége sirján. Miért? Mert nem tudta hittel elhordani szörnyü nagy fájdalmát. —Egy dusgazdag orvos lőtte főbe magát, mert gyógyithatatlan betegsége tul sulyos kereszt volt számára.

A hit nélküli kereszthordozás dacosakká, elkeseredettekké, durvákká, embertelenné és lélekben élőhalottá tesz...

Az emberi kereszt a hit próbaköve. Könnyü hivőnek lenni a derüs napokban, a jó egészségben, az életerő teljében, de, hogy milyen lélek lakik az emberben, akkor nyilvánul meg, amikor rásulyosodik a saját emberi keresztje. De az Urat csak ugy lehet követni, ha mindenki a maga keresztjét veszi fel.

De a kereszthordozás nevel is. Aki még nem szenvedett, nem igen talál a jobbik énjére. Egy szenvedőt igazán csak az tudja megvigasztalni, aki maga is szenvedett vagy szenved. —Egy, a háboru alatt özvegyen maradt asszonyt nem tudták megvigasztalni szomszédai, testvérei, a lelkipásztora sem; az állapota kétségbeejtő volt amikor egy hivő asszony azzal a sürgönnyel, amelyen az állt, hogy férje hősi halált halt, ment el megvigasztalni özvegytársát. Egymás nyakába borult a két özvegy, ugy zokogtak, aztán letérdelve imádkoztak együtt és igy mindketten megvigasztalódtak...

Dr. Haraszti Sándor orvos-lelkész hosszu, sulyos betegsége után egy diakonus gyülésen mondta a következőket: "Testvérek, most, hogy hónapokon át én kaptam más orvosoktól injekciót, megtanultam, hogy milyen nagy külömbség lehet injekcióadás között. Nagyon tudtam örülni, amikor olyan orvos jött, aki fájdalommentesen adta be az injekciót és megfogadtam betegségem alatt, hogy amennyire csak lehet, fájdalommentesen fogom beadni betegeimnek az injekciót..."

N. Y. testvérünk 72 évet élt, de soha nem volt beteg. Ugy képzelte, hogy valaki hát csak ugy elhagyja magát és beteg lesz. Amikor beteghez ment látogatni, mindig igy szólt: "Testvér, keljen fel, a betegség olyan mint a kutya; mennél jobban félnek tőle, annál jobban ugat, annál hamarabb harap. Ne hagyja magát, keljen fel!" —De 72 éves korában ő lett nagyon beteg. Eljött hozzá egy fiatal testvér és elmondta, amit ő hallott pár héttel előbb: "Testvér, keljen fel, a betegség olyan mint a kutya; mennél jobban félnek tőle, annál jobban ugat, annál hamarabb harap. Ne hagyja magát, keljen fel!" De az öreg harcos nem kelt fel, ellenben kórházba vitték. Amikor meggyógyult ,sirva kért bocsánatot a gyülekezet előtt azoktól, akiket a fenti szavakkal vigasztalt, mert mint mondta: "most már tudom, mi a betegség..."

A kereszthordozás sok esetben a hivő lélek részére nagy áldást jelent." Aki szenved, megszünik a büntől"— olvassuk. Persze, ez csak inkább a hivőkre szól. A mellőztetés szeliddé; a megalázás nagyobbá; a gyalázás imádkozóvá tesz. "Áldásul volt nekem a nagy nyomoruság" mondja Ezékiás. Hogy milyen áldás fakadt Márta és Mária gyászából; a naini özvegy fiának temetéséből; a Bartimeus vakságából, stb; amikor az Ur keresztet engedett ezekre és ezek a kereszt iskolájában az élet keserves utján való járás után az izgalom bő áldásában részesültek; azt leirni nem is lehet...

Milyen viszonyban van a hivő keresztje a Megváltó keresztjével? Amikor a szőlő virágzik, a hordókban, a bor mozgásba jön, mert a bornak szimpátiája van a szőlőhöz. — Amikor az Oceánon vihar dul, a tengerszem megmozdul, mert a tengerszemnek szimpátiája van a tengerhez. —Igy a hivő keresztyén keresztjének szimpátiája van a Krisztus keresztjéhez. A hivő keresztjét elhordozni könnyit az Üdvözitő keresztje. —Guljon Károly, az ifju amerikai hős operációját ugy birta ki altatás, kábitás nélkül, hogy a szenvedő Megváltó keresztjére gondolt. —Egy szegény embernek leégett a háza. eljöttek őt vigasztalni, mert mindene odaveszett. De a szegény ember igy felelt: "A Megváltónak nem volt hova fejét lehajtania, de nekünk most is van; a Megváltó mezitláb járt, de nekünk csizmánk van; a Megváltó töviskoronát hordott, de mi nem; a Megváltó a kereszten halt meg, de nekünk csak a házunk égett le. Látják, hogy mi nem vagyunk vigasztalanok."—

Aki a Megváltó keresztjére tekint, az ő emberi keresztje könnyebb lesz.

Lehet, hogy megmarad a betegség, de nem fáj annyira; megmarad az özvegység ,de van vigasztalás; megmarad az árvaság, de nem vagy egyedül... Szegény vagy? Ő azzá lett. Beteg vagy? Ő viselte betegségeinket. Elhagytak? Őt is. Senki sem szeret? Ő szeret. Te alszol? Ő virraszt feletted. —Egy kedves kis verset olvastam:

"Ember, gondolj mindig a Jóra,
Hogy ne félj, ha üt az óra;
Amely hiv majd tégedet.
Az lesz boldog fent a mennyben,
Ki e rövid földi létben
Nyugtot talált a keresztben."

A kereszt nélkül nincs megbékélés Istennel! A kereszt a megbocsátás helye, a Megváltó keresztjének vére szerez békességet. (Kol.1,20). Miattad, helyetted, éretted vérzett az Üdvözitő.

Ne menekülj tovább a kereszt elől. De jöjj a kereszthez. Legyen lelkednek igazi kapcsolata a Megváltóval és a te keresztednek igazi szimpátiája a Megváltó keresztjével. Igy könnyebb lesz keresztед és egykor földön hordott keresztedet mennyei korona váltja fel... **Fülöp Árpád.**

A képen Kautz Ödön testvér, felesége, és a velük együtt a Baptista Világkongresszuson résztvevő magyarok láthatók a magyarzászlóval. Kautz tv. mellett balról jobbra Nagy Istvánt, a Sao Paulo-i Magyar Baptista gyülekezet pásztorát látjuk. Prof. Kautz kongresszusi jelentéseiért itt is köszönetet mondunk. (Szerk.)

A Baptista Világkongresszus

(Befejező közlemény)

Már a kongresszus első napján meggyőződtem, hogy nagyon nehéz lesz egy körülményes képet alkotni erről az óriási és sokoldalu nagygyülésről. Tehát a második napon felavattam magamat az Evangéliumi Hirnök főtudósitójának s ez feljogositott egy helyhez a sajtó asztalánál ahonnan azután jól megfigyelhettem s meghallgathattam mindent. Ez történt a kongresszus nagy ünnepélyes zárógyülésén és istentiszteletén is vasárnap délután.

A Maracana Stádium kapuit már egy órakor kinyitották és attól a perctől négy óráig folyton ömlött be a nép, mig ülve és állva vagy 250,000 lélek töltötte meg a 200 ezer ülést számoló sportarénát. Két órától háromig kiváló énekesek, a zenekar és az énekkar előadásai szórakoztatták a közönséget. 2000 kilóméter távolságról is hozott egy pár autóbusz látogatót!

Pont háromkor kezdődött a nemzetek felvonulása. A képviselt nemzetek lobogóit vagy hetven fehérbe öltözött tanuló vitte egy méltóságteljes lassu körmenetben. Miután azokat az emelvény két oldalán elhelyezték, a zenekar rázenditette a Brazilia nemzeti himnuszát amelybe belevegyült százezernyi torok lelkes éneklése. Ezt közvetlen a koronázó ének a "Dicsérjük Jézus nagy voltát" követett. Istenem, Atyám! Hol hallhatna még az ember ilyen éneklést 250 ezer torokból.

Biblia olvasás és ima után angol és portugál nyelven az elnök, Dr. Adams Teodor Richmond Virginiából megnyitotta az utolsó gyülést. Köszönő és buzditó beszéde után tőle és a kongresszus uj elnökétől, előkelő braziliai prédikátor és vezér, négy órakor kezdetét vette Billy Graham testvérünk evangélizáló prédikációja. Néhány perc alatt megszünt a járkálás és beszélgetés és az óriási tömeg mintegy elvarázsolva hallgatta a szentbeszédet. Testvérünk egyszerü nyelvezettel, de drámai lendülettel beszélt, amit még a portugál forditásban is erősen megéreztünk. János 3:13 alapján ecsetelte az egyén és a világ sorsát és a megváltás utját. Egy órás beszéde után, (amelynek felét a forditás vette igénybe) egy nagyon gondosan előkészitett felhivást intézett a néphez. Mikor felszólitott bennünket, hogy azok, akik Jézus mellett határoznak jelentsék zsebkendőik lobogtatásával, ezernyi f e h é r h a b jelent meg mindenfelé. Miután lehetetlen volt ezeket az ezreket eléje levezetni, 5,000 lelkimunkás, leginkább laikusok mentek a nép közé a jelentkezők nevét és cimét megszerezni és kezdő hivőknek alkalmas iratokat kiosztani. Ha mindazok, akik jelentkeztek csatlakoznak a hivőkhőz, talán 10,000-el szaporodott a baptisták száma ezen az egy gyülésen.

Az "Amint vagyok, csak ugy jövök" éneklése és záróima után a tizedik baptista világkongresszus bezáródott. Talán órákig tartott mig ez a rettentő nagy sportaréna kiürült. Csak tolongva, rettentő lassusággal, de példás rendben és türelemmel, hivő éneket énekelve haladtunk a széles lejárókon az utcákra. Az autóbuszok és villamosok százai a privát kocsik ezrei és a gyalogló tömeg tizezrei csak nagy lassan bontakoztak ki a zürzavarból rendeltetésük felé.

Kedves nőm és én végtelen hálánkat regisztráljuk, hogy ezen a páratlan és általunk elképzelhetetlen kongresszuson résztvehettünk. Nagyon fáradtan és egy kissé betegen, de megujult lelkierővel térünk vissza munkaföldünkre. **Kautz Ödön.**

Evangéliumi Hirnök
GOSPEL MESSENGER
Published Semi-monthly by the Hungarian Baptist Union of America
192 E. Exchange St. — Akron 4., O.

Editor — Szerkesztő:
Rev. PETRE M. Adalbert
943 Merrill Ave., Lincoln Park, 25., Michigan

Entered as second class matter at the Postoffice of Akron, Ohio under the Act of March 3., 1879.

Accepted for mailing at the special rate of postage as provided in Section 1103, Act of October 3, 1917

SUBSCRIPTION FEE:
$3.00 per year.

Előfizetés — Cimváltozás erre a cimre küldedő:
Mr. JOHN SZÁSZ
1619 Edward Ave., N. E. Canton 5, Ohio

AZ AMERIKAI MAGYAR BAPTISTÁK 52-IK

A SZERKESZTŐ ROVATA

"A BÜN TIRAJTATOK NEM URALKODIK..." (Róma 6:14)

Szoros kapun tul az Isten, vagy a kegyelem országa kezdődik. A kapun innen sokszor nagyon nehéz, sötét és nyomoruságos utunk. A legtöbb ember rabja a bünnek s valamilyen szenvedélynek láncain vonszoltatik testük, lelkük romlás és örök kárhozat felé. Oh, mennyi kétségbeesett sóhaj fakadt itt legyőzött, szétszagatott és marcangolt szivekből! Mennyi kétségbeejtő és fenyegető emlék, amit szeretnének kitörölni emlékezetükből, mennyi rémséges kisértés, melyeknek áldozatul estek. Nem enyhiti a szenvedést s nem ad szabadulást a mámor ,nem csillapitja a lélek kinjait az élvezet; még a külsőséges vallásoskodás sem. Az ilyen szegény lelkek látják előre a veszedelmet, de nem tudnak megszabadulni, mert a bünnek rabjaivá váltak, a bün uralkodik rajtuk.

Tul a szoros kapun felragyog a megváltott lélek előtt az az igazság: A bün terajtad nem uralkodik. Billincseid bünös rabságra kötözött kéjkóid feloldattak. Szenvedélyes kisértéseiddel szemben kitudtad mondani ezt a szót: Nem! Krisztus, a nagy Megváltó kegyelmébe fogadott s boldog, egyenes utadból nem téritett el semmi bünös vágy. Szabadon győzelmesen haladsz hazafelé.

Ezt a boldog lelkiállapotot az Ur Jézus Krisztus kinálja, adja azoknak az embereknek, akik lelkinyugalomra vágyakoznak s kik kibontott lelki szárnyakkal feléje sietnek s elfogadják őtet személyes Megváltójuknak. S ha elfogadták, a bün többé nem uralkodhat rajtuk.

Egy fiatalember sulyos szembajával fölkeresett egy hires orvost. Amikor az megvizsgálta szemeit, igy szólt a fiatalemberhez: "Barátom! vagy a szenvedélyről, vagy pedig a szeme világáról le kell mondani". Az ifju erre hosszasan szótlanul maradt s kinézett az ablakon és igy szólt: "Tanár ur! Le kell a szemem világáról mondanom!" Annyira lenyügözte a bün, olyan erővel uralkodott rajta ,hogy inkább a szemevilágáról mondott le mint szenvedélyeiről.

Mily boldog az a lélek, aki elmondhatja: Én rajtam nem uralkodik a bün Krisztus feloldozott s most szabad vagyok. Átléptem a szük kapun s már itt e földön Isten országában élek!

* * *

"HA TELJES SZIVEDBŐL HISZEL..."
(Apt. Csel. 8:26-40.)

Az uj-testamentum egyik legértékesebb és tanulságosabb története a szerecsen komornyik megtérésének esete. Lukács evangélista oly gyönyörüen irja le ezt, hogy a figyelmes olvasó lelkiszemeivel meglátthatja ennek a déli embernek a zsidó vallásból való áttérésének titkait. Ő nemcsak vallást cserélt, hanem megtalálta lelkének Megváltóját és szabaditóját az Ur Jézus Krisztusban.

Fülöp, a nemrégen megválasztott diakonus és evangélista az Ur Lelkének inditásából jutott a megnevezett dél felé vezető poros, járatlan utra. Gondolkozhatott afelett az Urnak eme szolgája, hogy vajjon miért is kellett neki Samariából, ahol oly szép sikerrel munkálkodott, erre a pusztaságra jönnie, ahol alig lehet embereket találni... Efelett való gondolkozásában egy szekérzörgés zavarta meg s amint hátra néz, látja, hogy egy magasrangu egyéniség ül a szekerén és egy könyvből olvas; hangosan olvasott s észrevette Fülöp, hogy Esaiás próféta könyvét olvassa nagy érdeklődéssel.

Ez az ember prozelitus volt s évente feljárt Jeruzsálembe imádkozni az Ur házába. Most utban volt hazája felé s azok az igék foglalkoztatták utján is, amelyeket valószinüleg az Ur házában hallott. Lebilincselte, lekötötte figyelmét teljesen. Magával vitte az Ur házából a lelki áldásokat. Jó talajba estek az Ige magvai s az ördög madarai nem kapkodták fel az Ige magvait. Azok a jó lelki talajban megduzzadtak s lelki napfényben kibontakoztak ennek az embernek életében.

A jó Isten szól Fülöpnek: "Menj közel a szekérhez." Összehozza az Ur e szerecsent Fülöppel. Most kezdi érteni Fülöp, hogy miért kellett neki Samariából a pusztába menni. Mindig jó és üdvös dolog az Ur sugallatainak engedelmeskedni. Nagyot köszönt Fülöp a főembernek s odakiáltja: "Vajjon érted-é, amit olvasol?" A válasz az volt: "Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem." S ezzel a kedvező válasszal az Ur utat és módot nyitott Fülöpnek arra, hogy megmagyarázza ennek a kereső embernek, hogy akiről ő olvasott az Esa. 53: részében, az a szenvedő Messiás, aki erre a világra eljövendő volt s aki máris eljött s a golgothai kereszten magát a világért föláldozta. Mikor megértette az igét, nem odázta el magát teljesen átadni Megváltójának, hanem azonnal meghódolt teljesen s a Messiásban való igazhitét Jézus Krisztus példaadásával megpecsételte az alámerités által. "Imhol a viz, mi gátol, hogy megkeresztelkedjem?" Ez a szó nem fedi teljesen azt a cselekményt, amit maga az Ur Jézus s az első keresztyének gyakoroltak. Itt is világosan tanitja az Ige, hogy a Krisztust követő keresztyéneknek nem fecskendezéssel, sem pedig locsolással kell viz által megkeresztelkedni, hanem a vizalávaló meritéssel. "Leszálának mindketten a vizbe és alámerité őt." (38.v.) A 39-ik versben pedig azt olvassuk: "Mikor pedig a vizből feljöttek." Tehát, a keresztségnek formája a Bibliánkban a vizalámerités és nem valami más.

1960 JULIUS 13-17-IG, CLEVELAND, OHIO-BAN

A Krisztus vallása több mint a szokásos templomba való járás, prédikálás, szentbeszédek hallgatása, közönyös Biblia olvasás, vagy valamilyen templomi ceremónia gyakorlása és megtartása. A keresztyén vallás a szivnek és léleknek vallása. Teljes szivvel, minden kételkedés nélkül hinni kell az Ur Jézus Krisztusban és ezt az igaz hitet alámeritkezéssel kell megpecsételni, ami a bünnel való szakitásnak; a halálnak a külső jele és annak a kinyilvánitása Isten és emberek előtt, hogy a keresztyén ember föltámadott egy uj életre. Pál apostol figyelmezteti a keresztyéneket: "Próbáljátok meg magatokat, vajjon hitben vagytok-é." (Kor. II; 13:5.)

Ha teljes szivből hiszünk Istenben, a Biblia kedvesebb lesz előttünk, mint a távolból hozzánk érkezett édesanyánk levele.

Ha teljes szivből hiszünk Istenben, keresztyéni életünk és szolgálatunk uj jelentőséget nyer. Istenországa előhaladásáért, a Krisztus győzelméért a legnagyobb áldozatokra is készen vagyunk.

Ha teljes szivvel hiszünk Istenben s engedelmeskedünk parancsolatainak, akkor keresztyéni életünk nem teher; nem kritizálva, panaszkodva és egymást megbántva végezzük szolgálatunkat, hanem nagy örömmel abban a tudatban, hogy csak az marad meg, amit az Istenért teszünk.

A szerecsen komornyik örömmel, boldogan folytatta utját hazafelé és ott is; s mi is csak teljes hittel, igaz szivvel lehetünk boldogok keresztyén életünkben!

M.B.V. után.

—o—

Komoly kérdés előtt. . .

Mikor az 52-ik clevelandi nagygyülésünkről az augusztus 1.-i számunkban a rövid jelentést megirtam s gondolataimat átfuttattam az áldásos konvenció eseményei felett, az a gondolat is foglalkoztatott, hogy vajjon még hány hasonló áldásos nagygyülése lesz az Amerikai Magyar Baptista Szövetségnek?

Én hálákat adtam már sokszor a jó Istennek s most is nagyon hálás vagyok azért a nagy kegyelemért, hogy 1908-ban, mikor Homestead Pa.-ban Szövetségünk megalakult. Megalakulása előtt pontosan három hónappal szivemet átadtam Megváltómnak s már a 2-ik konvención, mely Clevelandban a Holton utcai templomban lett megtartva, a New Castle-i Baptista gyülekezet képviseletében én is jelen lehettem.

Kezdettől végig; egész a mai napig éles figyelemmel kisértem a Szövetségnek küzdelmét, örömeit és szomoruságait. Magamnak részt követeltem abból a gyönyörü munkából, amit Szövetségünk mindig nagy lelkesedéssel és sok áldással végzett ebben a szép országban és Kanadában. A Szövetségünk azzal a céllal indult el, hogy az amerikai és kanadai magyarság között az Ur Jézus Krisztus csodálatos megváltásáról szóló Evangéliumot, az Istenhez való megtérést és az ujjászületést a Szentlélek Isten segitségével a maga valóságában ugy fogja hirdetni, ahogy azt az Uj-testamentumban találjuk. Még ettől is tovább kijelentették őseink, hogy amig magyarok élnek ebben a megnevezett két országban, addig magyar nyelvünkön is prédikáljuk az Isten igazságait az isteni kegyelemből kiesett, Istentől elszakadt népünknek.

Én jelen voltam azon a gyülésen, mikor a törvényes engedély (Charter) fel lett olvasva a gyülés előtt, melyben a Szövetség célja meg volt nevezve. Mi, őseink utódai, tartozunk missziónk uttörőinek is annyi tisztelettel, hogy ezt az 52 évvel ezelőtt kitüzött szent célt szemeink előtt tartjuk s ha azóta a körülmények nagyban megváltoztak s nem csak magyar, de angol nyelven is kell hirdetnünk gyülekezeteinkben az Evangéliumot, Szövetségünk kitüzött céljait szemünk előtt tartva, magyar népünk között is a legkomolyabban lelki munkát kell kifejteni.

Egyszer az Ur azt mondotta szolgájának: "Szólj és ne hallgass, mert nekem sok népem van e városban." **Nekünk sem szabad elhallgatnunk, mert városainkban mindenütt szép számban vannak még magyarok!**

Visszapillantás a Magyar Baptista Otthonban eltöltött 17 évre

1944 márciusában mentünk Watervlietbe a Menházhoz lakni, Gary Indianából, ahol Attila testvér prédikátor volt. De már januártól szolgáltuk az Otthont ugy, hogy vasárnap este Istentisztelet után mentünk Watervlietbe és szerdán délután vissza Garyba az esti imaórát tartani.

1943-ban kapta Attila tv. a meghivást a Szövetségtől, hogy legyen az Otthon igazgatója. Már abban az évben sokszor jártunk Garyból Watervlietre s a szükséghez képest segitettünk. Mikor a meghivást kaptuk, gondolkozóba estünk, mert először is még fiatalok voltunk, másodszor, nagy külömbség a gyülekezeti munka és az Otthon vezetése között. Mindig nagyon szerettünk a fiatalokkal foglalkozni, ének, zenekar, stb. Azután háboru lévén drága fiunkat is besorozták s elvitték katonának s már 1943-ban Európában volt. Igy csak levélben tudtuk megkérdezni, mit szól ő, ha elfogadjuk az Otthon vezetését. Ő azt irta: "Ha boldogok lesztek abban a munkában, fogadjátok el, hiszen az is az Ur munkája."

Az Otthonban akkor 9 lakó volt. Még abban az évben többen jöttek be, ugy, hogy rövidesen meghaladta a 20-at. Mindketten, Attila tv. és én, nagy városban születtünk s ott nevelkedtünk fel. Attila tv. soha földmüves munkát nem végzett s mégis mikor látta, hogy az Otthon előmenetele ezt megkivánja, felült a traktorra s hozzáfogott a földet müvelni, fákat oltani, stb. Be kell vallanom, hogy sokszor fájt s mondtam férjemnek, miért dolgozol ilyen nehezen, mikor könnyebb munkával több pénzt kereshetnél. Attila tv. ezt felelte: "Ne felejtsd el, mi misszionáriusok vagyunk, mi az Urnak dolgozunk s mit szólnál hozzá, ha Afrikában lennénk misszionáriusok és nagy tücsköket kellene enni?" Ezt misszionáriusok mondták nekünk, akiknek TÉNYLEG az ottani nagy tücsköket kellett megfőzni és enni.

Amihez nehéz volt hozzá szokni és ami nagyon hiányzott, hogy nem volt gyülekezet a közelben. Gary In-

dianában volt a legközelebbi gyülekezet, 85 milera. De ide sem mehettünk, mert vasárnap Attila tv. az Otthonban tartott tiszteletet. A prédikáció nem hiányzott nekem, mert jobb s mélyebb tanitást sehol nem kaptam volna. De hiányzott a testvéri közösség, női egylet, ének és zenekar. Ugy éreztem női egylethez mégis kell, hogy tartozzam, s mivel még akkor Watervlietben nem volt angol Baptista gyülekezet, igy engedtem a szives meghivásnak és csatlakoztam az angol Congregation női egyletéhez, ahol mondhatom sok áldásban volt részem. Találtam hüséges, szorgalmas, az Urat szerető női sziveket.

Nehéz volt megszokni, hogy én sokkal fiatalabb lévén kérjem az Otthon lakóit a tisztaság és rend betartására. De ők ebben segitettek szeretetükkel és hüséges ragaszkodásukkal. Persze, volt aki azt mondta: "Mit akar a testvérnő, urakat akar belőlünk csinálni?" "Már én csak maradok az, aki voltam." Viszont ha hüvös időben kabát nélkül mentem át, gondosan hozták a szvettert, mint egy féltő, szerető anya, hogy leánya meg ne fázzon.

Egész életemben sok temetésen vettem részt és énekeltem. Leánykoromban még az is megtörtént, hogy csak ketten kisértük ki az elhunytat. Édesapám, Csopják bácsi, aki olvasott a szentirásból, imádkozott, én pedig énekeltem. Városi szegény volt, akinek senkije és semmije nem volt. Mikor férjhez mentem, még cigány temetésen is részt vettem, mivel Attila tv. ingyen temetett, a szegények és még a cigányok is hozzá folyamodtak. Ilyen és ehhez hasonló több eset volt. Szokva voltam tehát a temetéshez. Mégis, mikor az Otthonban elköltözik valaki, ugy fáj. Pedig tudjuk, hogy haza megy az Urhoz egy hü öreg szolga, de az Otthon egy nagy család s abból ha egy láncszem elszakad, a helye üresen marad. Nehéz az, mikor a csendes éjszakában megszólal a telefon és azt mondják: "Attila testvér tessék hamar jönni, valaki rosszul van, vagy a nagy beteg már haldoklik." Sokszor reggelig ott kell virrasztani, amig az Ur hazaviszi fáradt gyermekét.

Watervlietben a hosszu tél volt nehéz. Sokszor napokig nem lehetett az autóval sem kimenni a nagy hó miatt. Télen megszüntek a látogatások s magunk maradtunk. Majd csak késő tavasszal ,mint a fecskék, kezdtek testvéreink a gyülekezetekből látogatóba jönni. Ebben a tekintetben sokkal szerencsésebbek vagyunk most Floridában. Oda télen, nyáron jönnek a látogatók. Az Otthon lakói nagyon örülnek a látogató testvéreinknek. Ha látnak egy autót bejönni, örömmel mondják: "Vendég jön." Ez nekik szórakozás, mikor elbeszélgethetnek. Ugyancsak a reggeli postát nagyon várják. Most már az is elegánsan megy. a folyosón az ajtó mellett van egy szépen elkészitett tábla s mindenkinek a nevével ellátott hely van, ahova a leveleket teszszük. Tudják, hogy naponta csak egyszer van posta ,mégis többször elmennek a táblához megnézni, hátha először nem jól nézték meg és mégis van levél, vagy csomag.

Soha nem voltam annyira meggyőződve mint most, hogy milyen jó és szükséges egy ilyen Otthon. Valamikor azt gondolták az emberek, az Otthonba csak a nincstelenek, vagy akinek senkije sincs, az megy. Most már mind többen és többen meggyőződnek arról, milyen jó egy ilyen Otthon ,ahová a hasonló koruak, talán hasonló gyengeségben szenvedők, s aki nyugodt, gondtalan életre vágyik az megy az Otthonba. Nem is azért, mert gyermekei nem akarják, vagy nem gondoznák őket szivesen. De tudjuk, hogy egy idősebbnek már több csend s nyugalomra van szüksége. S az is igaz, mi már leéltük életünk java részét, most hagyjuk gyermekeinket, hogy ők is éljék életüket, ahogy ők, mint fiatalok azt jónak látják.

Több szülőtől hallottam mikor azt mondta gyermekének: "én azt jobban tudom, mert én keresztül mentem sok tapasztalaton s meg akarlak titeket óvni tévedésektől, melyeket én elkövettem." Sokszor még a tévedések is édesek ha azokat két fiatal szerető sziv együtt éli át. Nem mondom, hogy ne adjunk tanácsot, ha azt, ismétlem, ha arra kérve vagyunk gyermekeinktől.

Tizenhét év alatt bánkódtunk is, de sok örömben is volt részünk. A bánatot eldobtuk a feledés tengerébe, beszéljünk inkább az örömökről. Legnagyobb örömünk az volt, ha láttuk idős testvéreink megelégedését, nyugalmát. Tétlenül nem jó lenni még akkor sem, ha már idősebbek vagyunk. Ezt tudva, azon gondolkoztunk mit is tehetnénk mi is valamit az Ur országáért. Ezért megalakitottuk a Bethesda Női kört, melynek jelenleg 12 tagja van. Januárban hozzáfogtunk kötényeket varni. Ebben nagyban segitett Petre Gábor testvérnő, aki ugyanakkor ott volt. Többen kézimunkáztak és elővettük a fehér elefántokat a ládákból, és mindebből szombaton, március 26.-án 1960-ban, a megnyitás előtt bazárt rendeztünk, melynek szép eredménye lett.

A városból, Melbourneből is jöttek angol vendégek. Minden ugy jó, ha célért dolgozunk, igy mi is, a Bethesda női kör, azt tüzte ki célul, hogy az uj Otthon 28 szobájának ablakaira a drapériát megveszi. Először ez tul nagy vállalkozásnak látszott de akik Istenben biznak soha nem csalatkoznak s hittel nagy dolgokat lehet cselekedni. S most örömmel mondhatom, hogy ez a kis női kar kifizette a drapériák árát és pedig 698 dollár és 80 centet. Természetesen ezt csak ugy birtuk megtenni, hogy voltak jószivü pártoló tagjaink, akik segitettek nekünk ebben a nagy vállalkozásban. Itt meg kell, hogy emlitsem ami kedves Dobra Gábor testvérünket Clevelandból, aki akkor szintén itt volt és hüségesen dolgozott, fákat tisztogatott, nyesett és minden más előadódott munkában segitett. Ő 50 dollárt adott a drapériához. Ugyancsak Gribik Mihály testvérnő 22 dollárt, Vicai testvérnő New Brunswickból 22 dollárt. Egy jószivü testvérnő, aki nem engedi magát megnevezni 300 dollárt ajándékozott. Mindezeknek a kedves testvéreinknek az Ur pótolja ki bőségesen s töltse be szivüket igaz örömmel.

Mondanom sem kell, milyen boldogok az Otthon lakói, hogy ők is tehettek valamit az uj Otthonért. A következő amiért most a kis női kör dolgozik, szeretnénk venni a két folyósóra futószönyeget, mert azon sokkal könyebben tudnak járni.

Persze ez megint nagy vállalkozás, mert ez belekerül kb. 400 dollárba. Most tehát a munka mellett buzgón imádkozunk, hogy az Ur ismét inditsa meg a sziveket s kapjunk jószivü pártoló tagokat.

Igen, a sok nehézség mellett sok örömben is volt részünk. Éppen ezért férjemmel együtt alázatos szivvel mondunk az Urnak köszönetet végtelen jóságáért mellyel vezetett minket. Sokszor tapasztaltuk az Urnak védő kegyelmét, mikor körülöttünk tombolt a vihar, zugott a szél, fákat csavart ki helyéből, az Otthont elkerülte a vihar. Igen, az Urnak gondja van az Ő kicsinyeire. Gondozza továbbra is az Otthont s annak lakóit, vezetőjükkel együtt. Azután a kedves testvéreknek mondunk köszönetet szeretetükért és imájukért. A mi hibáinkat pedig bocsássák meg, s ha nem is ilyen minőségben, de mégis együttesen szolgáljuk a mi jó Atyánkat, továbbra is.

Őszinte testvéri szeretettel:

Attiláné.

—o—

Kis Tahi – Nagy Amerikában

A torontói magyar gyülekezet nagy lelkesedésben nagyot gondolt és nagyot tett. 85 mértföldnyire a várostól, egy kies tó partján vett egy öt és fél holdas tanyát, hat szobás házzal együtt. A kis tanya lett a gyülekezet Tábor nevü nyári kiránduló és lelki üdülő helye. A torontoi magyar testvérek hittel, lelkesedéssel és példás áldozatkészséggel uj amerikai magyar csodatettet vittek végbe. A gyülekezet a jövőbe néz és a jövőnek épit. Üditő jelenség ez a mai magyar baptista misszió életében.

A Tábor ünnepélyes megnyitása julius hó 24.-én történt. 100 főből álló vendégsereg állt a Tábor bejárata előtt vasárnap reggel fél 11 órakor. Cserepka lelkipásztor testvér Ige-olvasása és üdvözlő beszéde, majd Schaffer testvér imája után Dr. Udvarnoki Béla testvér elvágta a magyar nemzeti szinü szalagot. A csoport diszmenetté alakult. Elől nemzeti ruhába öltözött magyar leányok és fiuk vitték a canadai és magyar zászlót, utánuk sorban jöttek az énekesek Marosi Béla testvér vezetésével, majd az ünneplők.

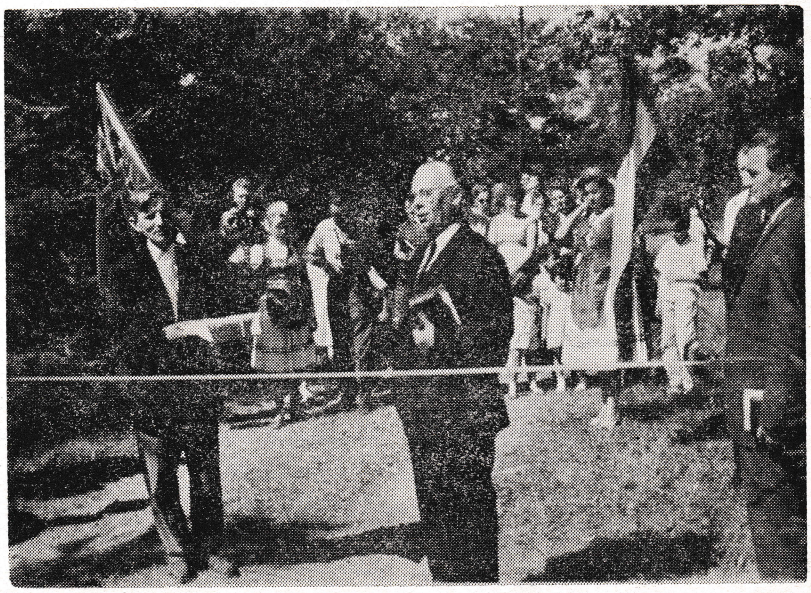
A Tábor közepén hatalmas tölgyfa alatt telepedett le a testvériség. Az első kötelesség hálaadás volt s Gáspár testvér buzditó szavai nyomán sok ajakról szállt fel a hálaima az Ur ajándékáért. Imaóra után Schaffer testvér tartott rövid beszámolót s tett néhány irányitó kijelentést. Üdvözlő

A képen a tábormelletti, halakban gazdag, kristálytisztavizü tó látható

Schaffer F. testvér tábori főgondnok imádkozik s hálát ad Istennek a szép nyaraló helyiségért.

Az ünneplő csoport énekelve vonul be a táborba, kanadai és magyar zászlók lengetése mellett

Az első hatalmas tábori tüz, amit az örvendező sokaság vesz körül

beszédet mondott Stinner Henrik, a gyülekezet volt lelkipásztora, Vadász János testvér és Dr. Udvarnoki Béláné. Az Istentiszteleten Udvarnoki testvér Igehirdetése következett Sámuel próféta azon szavai alapján: "Keresett az Ur magának szive szerint való embert."

A torontoi gyülekezet tagjai példás szorgalommal dolgoztak, takaritottak, festettek, hogy a Tábort a megnyitás idejére elkészitsék. Arcukról lehetett látni, hogy az Ur máris fizetett nekik örömben és lelki vigságban. Az ilyen szivbeli, szent örömet pénzzel nem lehet megvásárolni.

Cserepka és Schaffer testvér, mint Joel próféta megirta, "látomásokat látnak." Látják lelki szemeikkel az egybesereglett magyar baptistákat, Canadából és az Egyesült Államokból lelki táborozásra. Öt-hat napos lelki elmélyülésre és felüdülésre gondolnak. Az igazság után vágyó és a közösség áldásaira szomjazó magyar testvéreink sok áldásban fognak részesülni, ha Isten ezen ajándékát felhasználják.

Dr. Udvarnoki Béla.

—o—

Mit tett Isten velünk?

(Kivonat Dr. Udvarnoki Bélának a clevelandi magyar baptista konferencián tartott Bibliamagyarázatából.)

Efézus 1:1-14.

(Befejező közlemény)

III.

MEGAJÁNDÉKOZOTT. (7-8 vers)

A tékozló fiuval is ezt tette atyja. Ruhát, gyürüt és lakomát adott hazatért fiának. Nekünk Isten maradandóbb, tehát értékesebb ajándékokat ad. Olyant, amilyent csak Isten adhat. Igénk három ajándékot emlit. Ezek:

Bünbocsánat
Bölcsesség
Értelem

Ezek képezik az isteni ajándékok szentháromságát.

1. **Bünbocsánat** nélkül a bünbánat nagy szenvedés. A reformáció rugója Luther büntudata volt. Szenvedett és keresett. Amikor a bocsánat isteni ajándékában részesült, megnyugodott és az ajándék felett érzett öröme hajtotta reformációs munkája felé.

2. **Bölcsesség** — általános képesség. Bölcsesség nélkül az ember lehet kitanult balga, vagy ezermester okta an. Isten gyermekei akár iskolázottak, akár nem, bölcsek. Ezt a bölcsességet nem iskolában szerezték, mivel nincs olyan iskola, ahol bölcsességet adnának. Ez az isteni ajándék ad **helyes meglátást és helyes magatartást a hivőnek.**

A bölcs ember látja saját hibáit s épp ezért mindig ki tud jönni testvéreivel, akik szintén hibásak. A bölcs ember ugy is fohászkodhatna: "**Csak az okosoktól (okoskodóktól) ments meg Uram, a bölcsekkel majd szépen megférek.**"

3. **Értelem**, az általános képesség helyes kihasználása.

IV.

CÉLT ADOTT (6, 8 vers.)

Sok mindent nem értünk. Hogy lettünk hivővé? Hogyan fogadott Isten fiaivá? Miért vagyunk krisztusiak? Mi a legfőbb kötelességünk?

Dolgozunk, buzgólkodunk s néha dicsekszünk: "Lám mi elfogadtuk az Urat"! Ugyanakkor a képzelt magasból lenézzük azokat, akik nem ugy tettek mint mi.

Mi a krisztusiak célja? Mire hivta el őket az Ur? **Isten kegyelmének dicsőitése!** Isten akarja, hogy a világ lássa és halija: milyen jó az atyai házban élni!

Isten dicsőitése, a kegyelem dicsérete nemcsak a főcél, hanem a leghatásosabb evangélizáció. Ha ezt az Ur által kijelölt célt fogjuk követni, el fog mélyülni egyéni lelkiéletünk és fel fog emelkedni gyülekezeti életünk.

Isten kegyében — nem tudom részes hogyan levék.
Megváltva, oh miért lettem én, ki
oly bünös valék.
De azt tudom, kiben hiszek jól
És nem szakaszt el tőle semmi sem!

—o—

Helyreigazitás!

A folyó év aug. hó 1.-én megjelent "Evangéliumi Hirnök" Los Angeles Californiából befutott hiradásunkból, sajnálatos módon kimaradt Hanicskó Józsefné testvérnőnk neve, aki orgonán és zongorán kisérte Héthalmi testvért.

Ki kell hangsulyoznom, hogy nem csak a mennyegzői ünnepélyen játszotta müvészi tehetséggel a gyönyörü melódiáju nászindulót és kisérte az énekkar énekeit, hanem már a főpróbák alkalmaival is tanujelét adta őszinte segitő készségének.

Tehetsége legjavát nyujtotta a zenei ünnepélyen is. Az egész ünnepi sorozat szép és áldásos volta kétségtelenül testvérnőnk értékes szolgálatával volt elérhető.

Ezuttal is hálás köszönetünket nyilvánitjuk szivélyessége és kedvességével szemben.

Az Ur használja még sok ilyen és hasonló alkalommal Szent Neve dicsőségére.

"Megbocsájtsatok, néktek is megbocsájtatik!"